

LBRIS

We know
books

MIREL ȚARIUC

**ȘAPTE
PROZE**



TRITONIC

București - 2024

Mirel Țariuc - *ȘAPTE PROZE*

Copyright © Mirel ȚARIUC

Copyright © TRITONIC 2024 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzelor nr. 5, București

e-mail: editura@tritonic.ro

www.tritonic.ro

Tritonic București apare la poziția 18 în lista cu Edituri de prestigiu

recunoscut în domeniul științelor sociale (lista A2) (CNATDCU):

http://www.cnatdcu.ro/wp-content/uploads/2011/11/A2_Panel41.xls

Colecția LIT.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ȚARIUC, MIREL

Șapte proze / Mirel Țariuc. - București : Tritonic Books, 2024

ISBN 978-606-749-779-3

821.135.1

Coperta: Alexandra Bardan

DTP: Ioan Dorel Radu

Editor: Rebeca Cojocaru

Comanda nr. LIT04 / 2024

Bun de tipar: Septembrie 2024

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Cuprins

CĂLĂTORIA / 7

STUF / 27

LUCIA / 53

STOP / 65

OMUL LUI DUMNEZEU / 78

CREPUSCUL / 112

LINIȘTE LA NASIRIYAH / 124

Argumente, explicații și mulțumiri / 147

CĂLĂTORIA

Trei

Groaznic.
Banda de asfalt nu se mai termină, cred că e infinită. A vrut el să plecăm în călătorie și gata! Am plecat. Nu m-a întrebat dacă vreau, dacă am altă treabă, nici pe Mama n-a întrebat-o. Cred. Iar eu, eu n-am zis nimic, ca și cum nici eu nu sunt convins că exist. Și aveam așa de multă treabă. Adică nu multă, dar extrem de importantă.

Am economisit luni de zile să cumpăr biletele alea la concert, am convins-o pe Anca să meargă cu mine, iar eu plec hai-hui, nici măcar nu știu unde trebuie să ajung. Aș fi mers cu Anca și, la un moment dat, aș fi încercat s-o sărut. Adică ce încercat, aș fi sărutat-o de-a binelea. Nu cred că s-ar fi opus. Iar dacă ar fi făcut-o, s-ar fi opus așa, de formă, ca să pară mai serioasă. După care m-ar fi sărutat și ea cu pasiune, cine poate ști unde am fi ajuns. Desigur că nu acolo, la concert, ce dracu?, acolo sunt și alți oameni. Ne-am fi dus, probabil, undeva. Dar gata! Eu cu Tata, în mașină, iar ea îl convinge pe Andrei să meargă la spectacol. Sper să o refuze.

Știu că nu-i frumos, dar îl urăsc pe Andrei. Și nu-l uram înainte. Să se ducă el la concert, s-o sărute pe Anca

și cine știe ce să mai facă. E prea de tot. Nu-i frumos de loc, ba aș zice că e foarte nașpa, chiar simt că aș prefera să moară decât să o sărute. Să moară așa, pur și simplu, fără să afle ce mă gândesc eu. Cred că și pe Tata îl urăsc acum. Nu vreau să moară, că e tatăl meu și nu vreau să rămân fără tată, dar tare m-aș bucura să-l apuce o durere de burtă și să facem cale întoarsă. Să se enerveze puțin, să se țină de burtă și să mergem înapoi, să prind și eu concertul. Cred că Andrei mi-ar da biletele înapoi și l-aș ierta. Dar dacă nu vrea să mi le dea? Dacă va zice s-o întrebăm pe Anca, să vedem cu cine vrea ea să meargă? Ea va zice cu mine, desigur, dar fetele sunt uneori surprinzătoare. Acum un an aș fi spus tâmpite, dar am crescut și am aflat că sunt și ele niște vietăți utile. Chiar foarte utile, dacă mă gândesc bine. De pildă, toate mamele noastre au fost cândva fete, așa că nu se cuvine să vorbesc urât despre ele. Parcă nu-mi vine să cred că și mama a fost fată. Oricum, nu cred că a fost ca astea. Poate că surprinzătoare a fost și ea, din când în când, dar tâmpită nu.

Adică nu cred ca ea să fi fost așa tâmpită ca Denisa, care după ce și-a bătut joc de mine, nici n-a vrut să recunoască. Nici eu n-aș fi recunoscut în locul ei, dar nici nu mi-aș fi bătut joc. Pentru că asta a făcut, mi-e cât se poate de clar. Clar ca lumina zilei, aș zice. M-a făcut să par un idiot, iar asta nu în ochii Nuștiucui, ci taman în propriii mei ochi. Venise la mine ca să copieze tema la matematică. Era astă iarnă, înainte să începă semestrul doi, chiar după ce promisem invitația de la Tocilari. N-aș spune că mă dădeam în vânt după Denisa, evident nu era atât de specială ca Anca, dar în ziua aia era chiar drăguță. Drăguțisimă, tehnic vorbind. Și-a copiat tema, i-am explicat acolo unde credea că n-a înțeles și am zis să jucăm cărți. Atunci ea a văzut sticla de rom a lui Tata și m-a întrebat dacă am băut

vreodată. Evident că i-am spus că da, doar nu era s-o las să mă creadă prost sau bebeluș.

– Eu n-am băut niciodată, mi-a zis ea, e bun?

– Așa și-așa – i-am răspuns superior, cu speranța să trecem la joacă.

– Hai să bem câte un păhărel, a insistat ea.

Nu prea îmi convenea, din mai multe motive. Întâi, să zicem că afla Mama. Aia da tragedie. Mă trimitea urgent la dezintoxicare, mă ducea la un milion de doctori, îmi explica toate pericolele care mă pândesc, știți voi cum face o mamă disperată. Pe urmă, s-ar fi supărat Tata. Ar fi încuiat toate sticlele de băutură, inclusiv pe cea de lichior de caise din care mai gust și eu și din care mai gustă și Mama, mi-ar fi amintit promisiunea că nu voi bea alcool până la majorat, ar fi subliniat lipsa de caracter a celor ce nu-și țin promisiunile și cine știe ce ar mai fi făcut. Poate chiar n-ar mai fi vorbit cu mine o săptămână, cum a făcut cu Mama când l-a certat că nu se duce la doctor. În fine, mi-era și cam scârbă să beau rom fiindcă nu știam cum este. Una e să bei lichior dulce de caise și alta e-o băutură pentru bărbați.

Fără prea mult chef, m-am dus să caut cele mai mici pahare din casă, unele aduse de prin Turcia, în care se bea rachiu. La noi în casă nu se bea rachiu, iar Tata bea rom din pahar normal, umplut până la jumătate. Așa bea și whisky, dar în ăla pune gheață. Le-am găsit greu, prin fundul dulapului, am scos două, le-am spălat încă o dată, și am revenit la Denisa. Am turnat câte un păhărel și amândoi le-am dat pe gât dintr-o dată. Așa i-am spus eu că se bea romul, ca să dau o noimă uneltelor liliputane. Am simțit o arsură pe gât și mi-au dat lacrimile. Cum dracului or putea unii să bea așa ceva? Denisa părea și ea destul de dezamăgită.

– Jucăm un tabinet? – am întrebat-o? Cine pierde, mai bea câte un păhărel. Ce zici?

- Ce să zic? Zic că asta nu-e băutură de domnișoare, ci una de bărbați adevărați. Mai bine inventăm un joc nou.

Recunosc că m-a cam dat pe spate cu ideea asta. Ar fi putut fi o idee bună, ceea ce era neașteptat din partea Denisei și absolut neașteptat din partea oricărei fete. Curiozitatea începuse să îmi dea târcoale, împingându-mă, ușor-ușor, în capcană.

- Bine - am acceptat într-o doară, pentru a părea puțin plictisit. Ai vreo propunere?

Ea s-a gândit puțin și a spus:

- Într-o carte pe care am citit-o eu mai de mult, băiatul bea câte un păhărel, iar fata își dădea jos de pe ea câte un obiect, până a rămas goală. Ce zici?

Chiar că m-a dat pe spate de data asta. Nu părea Denisa persoana care să fi citit, vreodată, vreo carte, dar dacă inventase ea jocul înseamnă că nu era de loc proastă. Mai degrabă era un joc pe care-l mai jucase, că ideea nu putea fi a ei. Dar propunerea era excelentă. De la ea sau de la primul păhărel, mă luase un val de căldură care mă făcea de-un trilion de ori mai viu ca înainte.

- OK! - am zis, încercând să nu par prea grăbit și mi-am pus un păhărel.

L-am dat pe gât, iar ea și-a scos bentița. Romul era din ce în ce mai puțin rău la gust. Mai bine zis, nu mai avea nici un gust, semăna cu apa la temperatura camerei. Care temperatură creștea vertiginos, ca și viteza mea la umplut paharul. Când rămăseseră pe ea numai chiloții dantelați și un fel de sutien, tocmai dădeam în fiert. Era atât de frumoasă, mă mir că nu observasem până atunci. Îmi aducea aminte de o sculptură celebră, perfectă. De-aia zice lumea că sunt un ciudat. Nu-mi amintea de Venus, de Leda sau de vreo altă frumusețe. Denisa era, pur și simplu, Muza lui Brâncuși. O formă perfectă și netedă, la care te

tot uiți de parcă ai fi vrăjît, încercând să-i descoperi secretul. Aflarea secretului mă înnebunea. Pe de altă parte, parcă nu aveam puterea să-mi mai torn un păhărel. Sau poate mi-era frică. Stăteam înghețat de frică. Dacă secretul mă va zăpăci cu totul? Sau mă va dezamăgi? Sau nu este nici un secret? Cred că asta ar fi cel mai rău.

- Ce faci? Dormi? Ne oprim aici? m-a întrebat, oarecum superior partenera mea de joacă.

Mi-am blocat un pui de căscat și mi-am turnat penultimul pahar. Cum să adorm? Abia am început să simt gustul romului. L-am băut mult mai ușor decât pe primul. Iar ea, japița, ce credeți că face? Își scoate inelul de pe deget.

- Trișezi! - am îngăimat, deși aș fi vrut să urlu.

- De loc! - a ripostat cu tupeu. Am zis că îmi dau jos câte ceva, n-am precizat că ar fi vorba numai de cărpe.

Nu știu dacă avea dreptate, oricum era o perversă. Mă simțeam înfrânt, dar Muza mă atrăgea încă, așa că am întins mâna după sticlă. Am căscat de data asta, iar când am holbat ochii am sesizat nenorocirea. În fiecare ureche, Denisa avea câte un cercel.

Niște sunete ce păreau cunoscute, chiar dacă nu le pricepeam semnificația, m-au trezit. Aveam capul ca o baniță. Așa-l simțeam, deși nu-mi aminteam exact ce e aia o baniță. Adică mă durea capul, dar nu rău, ci foarte greu, de parcă ar fi fost din fontă. Trebuia să-mi revin de urgență, pentru că sunetele respective le scotea Mama.

- Ne-a trebuit petrecere, nu-i așa? Uite ce s-a întâmplat. Mă iau eu după tine că e băiat cuminte. Asta e modelul pe care i-l oferi. Că doar nu pe mine mă vede toată ziua cu paharul în mână. Măcar cheamă doctorul. Dacă are ceva?

M-am liniștit întrucâtva. Ea avea ce avea cu Tata, așa că nu eram eu vinovatul. El avea o figură ușor îngrijorată și

se uita atent prin încăpere. La un moment dat s-a aplecat și a luat paharele de pe masă, să le ducă în bucătărie. Ca de obicei, se abținea să răspundă. Mi-am mișcat, cu multă greutate, capul. Ea s-a repezit lângă mine și mi-a așezat capul în poală. Nicio pernă nu-i așa de moale, călduță și plăcută ca poala ei.

- Ce-ai pățit, pușor? Cu cine ai băut? Nu știi că alcoolul distruge celula nervoasă? Care-i derbedeul care te-a învățat la prostii?

I-am răspuns destul de neconvingător, așa cum răspund uneori la biologie:

- Nimeni.

- Adică, ai băut de unu' singur?

- Da! mă agățai și eu de un pai, ca orice înecat serios. Proba numărul unu, cele două pahare, ajunsese deja în bucătărie.

- Toată sticla? insistă ea ca de obicei.

- Era începută de mine, a intervenit Tata.

- Și nu e goală, am prins și eu curaj.

- Numai tu ești de vină! Bei prea mult și mai lași și băutura la îndemâna copilului. Gata de-acum. Toată băutura din casă merge la gunoi. N-ai decât să bei în oraș, dacă nu poți fără băutură. Săracul copil.

Pe Mama o podidi plânsul și urcă în dormitor. Adevărul este că momentul cel mai dificil trecuse de mult, din clipa în care fixase vinovatul. Din fericire, acela nu fusesem eu, așa că nu mă mai așteptam la represalii. Cred că așa sunt toate mamele. Totdeauna există vinovați pentru nefericirea lor. Cel puțin un vinovat, de fiecare dată. Nu sunt ca noi, băieții, care ne încovoieam adesea sub propria, prezumtivă și improbabilă culpă. Figura Tatei nu mai părea îngrijorată, ci numai tristă. Dar, în ciuda tristeții, avea scânteia lui specială în ochi, pe care o remarcasem de multă vreme și despre care

Mama susținea că fusese motorul iubirii sale pentru el. Se apropie de mine și-mi întinse ceva.

- Dă-l înapoi proprietarului.

Era un ineluş de argint, subțire, pe care-l uram. Înainte de a pleca spre camera lui, Tata dădu pe gât o dușcă din ceea ce mai rămăsese în sticlă.

Doi

- Ce faci, dormi? - m-a întrebat Tata, întorcându-se cu apă și suc de la magazinul benzinăriei.

- Ei, dorm! - i-am răspuns plin de lehamite.

- La ce te gândești?

- La nimic. Dar tu?

- Nici eu nu mă gândesc la nimic.

Îl prinsesem într-o mică, dar perfidă capcană. Trei negații într-o singură propoziție.

- Cum adică nu te gândești la nimic? Tu m-ai învățat că asta înseamnă că te gândești la ceva.

El bătu în retragere.

- Dar tu-ai spus primul asta.

- Ba nu! Eu am spus că mă gândesc la nimic.

Oftă.

- Și la care nimic te gândeai?

Uite că scăpase. Speram să ne contrazicem câteva minute bune, dar reușise să fenteze, prefăcându-se învins. Lasă că o să mai fie ocazii. L-am mințit natural.

- O să înceapă școala. Iar eu încă nu știu la ce școală voi merge. Rămân aici? Mă duc după Tocilari, mă mut la *British*? La turci? Eu nu știu niciodată nimic, mi-am conti-